

ret, satte sig på trappan och rökte, jag såg bara glöden från cigaretten. När han kröp ned under lakanet igen var han avkyld och skön. Jag kröp ihop med stjärten mot hans mage och somnade. Det hade varit en lång dag.

Ingvar hade lånat en hopfällbar kanot av lättmetall och medan vi monterade ihop den samlades vietnameser och betraktade oss nyfiket. Vi vinkade farväl och paddlade iväg på Song Los smaragdgröna vatten. Djungelklädda kullar omgav oss på båda sidor och skimrande blå fåglar svirrade över oss medan andra höll konsert i träden. En sval bris strök över våra svettiga kroppar. Jag njöt i fulla drag.

Röster hörs vida kring över vatten, vi viskade till varandra när vi ville göra den andre uppmärksam på ännu något fantastiskt, något exotiskt eller annorlunda medan vi sakta flöt med strömmen. Kvinnor tvättade och några män vaskade guld i strandkanten. Barn plaskade och lekte i vattnet, de vinkade när de upptäckte oss. Plötsligt ekade ett bösskott genom tystnaden! Jösses, skjuter de på oss, flämtade jag? Ingvar skakade på huvudet. Det var nog något mer matnyttigt som fick sätta livet till, trodde han.

Vattnet var alldeles klart, vi hoppade i och dök, simmade tätt intill varandra, klängde på varandra och kysstes, upphetsade av solen och den kära leken. Snart kunde vi inte bärga oss längre utan styrde in mot stranden. Vi drog upp kanoten i sanden som var bländande vit och varm. Snabbt skuttade vi in i skuggan under några palmer. Där bredde vi ut badlakanen och älskade ohämmat, utan att genera oss inför aporna som tjattrade i träd-kronorna. Bara vi, ensamma i paradiset.

Med fyrhjulsdriven jeep över stock och sten, genom vattendrag utan broar körde han nästa dag med full fart. ”Håll upp fötterna”, ropade han och gasade uppför älvbrinken på andra sidan. Badplatsen låg som i en gryta med djungelgrönska på alla sidor. Kallt klart vatten strömmade nedför bergssidan och bildade en naturlig bassäng. Solen sken från en klarblå himmel, inte ett moln syntes och det var alldeles vindstilla. Vi badade i det kalla

vattnet, grillade fläsk över öppen eld, åt och drack oss mätta och vilade lättjefullt på filtarna vi haft med oss. Tillfreds med livet som lät oss uppleva allt detta pratade vi lågt med varandra.

Men Ingvar visste att jag gärna ville besöka ett minoritetsfolk som bodde några kilometer därifrån. Han hade berättat om dem och lånat mig en bok om olika folkslag och deras historia. Thaifolket levde isolerat i en bördig dalgång, bar sina säregna kläder även till vardags och kvinnorna hade silversmycken fästa vid bältet. De liknade våra samer. Husen var byggda på pålar, luftiga och rena, men under dem bökade grisar och där tjuvdrade man kon, så att hon inte skulle äta upp grönsaksodlingen. Jag fick också hälsa på i deras skola som var byggd på samma sätt, på pålar högt ovan jord. Barnen satt på bastmattor framför magistern. Han hade en liten svart tavla som han skrev på, eleverna upprepade det han sa och så skrev de av i sina skrivböcker. Jag såg inte till något materialskåp, ingen radio eller TV, bara läraren och hans kunskaper som förmedlades direkt till hans elever. Vilken utbildning hade han? Jag vet inte, men de här barnen såg inte svältfödda ut, de verkade gladare och lyckligare än de vietnamesiska barn jag träffat i BaiBang.

Vi åkte tillbaka till badplatsen där våra vänner fortfarande badade eller låg och slöade. Vi sällade oss till dem, men hann inte hoppa i förrän en lång rad vietnamesiska kvinnor dök upp. De var klädda i byxor och bar machetes över axeln, några bar också på ett knippe ved. Skogshuggarinnorna var på hemväg efter ett långt dagsverke.

– Följ med oss till brigaden, sa de. Kom. Hälsa på. Det är inte långt!

Det var inte långt att gå, men mer än hundra år bort. Statarlängor i fyrkant med två dubbelsängar med bastmattor i varje rum och en liten kista där de förvarade sina tillhörigheter. Här bodde kvinnor med eller utan barn och någon enstaka man, oftast arbetsledaren.

Barnen hade skabb och röda utslag på kroppen, håret var tunt och tofsigt av vitaminbrist. De små bebisarna fick en grå rissörja till middag, getmjölken räckte bara till några få. Nyblivna mam-